

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

GIẢI THOÁT

Giải thoát hai chữ giải thoát nghe qua đã rùng mình dớn tóc gáy và nổi da gà. Làm gì có chuyện giải thoát. Ở thế gian này là như vậy đó, bởi vì mình tự hạ thấp cái trí tuệ mình, thành ra cho người khác không có thể nào giải thoát. Nghe thoáng qua cái danh từ này thì đã khinh thị rồi. Bởi vì mình không làm được và nghĩ người khác cũng không thể nào làm được. Nếu mọi người đồng nghĩ như thế, thì đừng có tin các Ngài đã đi trước, và đã giải thoát.

Ngược lại giòng lịch sử biết bao nhiêu người đi trước chúng ta đã tìm ra con đường giải thoát như Đức Phật Thích Ca, Chúa Giêsu và những bậc thánh hiền tu giải thoát và chỉ dẫn chúng ta tìm ra con đường giải thoát. Tất cả những môn phái trên thế gian này ai cũng nghiên cứu tìm con đường giải thoát. Mà chính các vị đó chưa có giải thoát được chính họ, thì làm sao dám nói đến hai cái chữ giải thoát. Không có thực hành thì làm sao hiểu được thánh nhân đã nói gì. Khi mà nghe người nào nói đến hai cái chữ giải thoát, liền dùng cái tâm phàm và phán xét ngay cho là phi lý.

Bởi vì hai cái chữ giải thoát này nó quá cao cả, mà thật sự nó quá cao siêu. Thế nên mọi giáo phái tìm đủ mọi phương cách tu sao cho giải thoát. Nhưng mà không sao giải thoát được như những lời trong kinh đã nói. Rồi đâm ra bị quan và yếu hèn trên lãnh vực tâm linh. Mà ai ai trong khi tu hành cũng muốn mình đạt được mục đích là giải thoát.

Trên thực tế ngôn ngữ nào cũng có viết hai chữ **giải thoát**, thì kết quả của nó là giải thoát. Đúng như ngôn ngữ viết và Đức Phật, Đức Chúa nói. Nếu mà không tin giải thoát, thì ngôn ngữ cũng không có hai chữ giải thoát luôn. Nếu mà lý luận như vậy thì hai Ngài kia, Đức Phật và Đức Chúa giảng kinh làm gì Thiên Đàng làm gì, Niết Bàn ra sao! Mà người tu và cũng như người không tu, ai cũng muốn giải thoát về Thiên Đàng hoặc Niết Bàn.

Hai chữ giải thoát nói nghe sao mà phiêu lưu quá. Lật lại kinh Chúa, kinh Phật coi lại có nói về Thiên Đàng và Niết Bàn không. Giải thoát là đi tới cảnh giới Thiên Đàng hay Niết Bàn đó. Không lẽ cảnh giới Niết Bàn và cảnh giới Thiên Đàng chỉ dành riêng cho những ai tu chùa và những ai tu ở tu viện thôi sao. Còn những người tự tu ở nhà hoặc ở trên núi tu thì không giải thoát sao. Nói như vậy thì giới hạn đấng toàn năng chỉ ở hai khía cạnh Chúa và Phật, còn những ai ngoài phạm vi này thì không giải thoát được. Vậy thì có đấng toàn năng làm gì để ở trong khía cạnh hạn hẹp đó.

Tại vì mình không gặp người Thầy đã giải thoát, thuyết những điều giải thoát. Nên mình không dám nói lời giải thoát. Chứ mình đã gặp, chứ mình đã luyện, chứ mình đã tu cho giải thoát thì sao không dám nói.

Chỉ sợ mình tu mà không đạt thì làm sao chứng. Nên không hiểu được thế nào là giải thoát, rồi đâm ra cuống cuống cho tới lúc thân bại danh liệt ngọn đèn dầu sắp tắt. Rồi mới sực tỉnh con người ta có lối thoát mà không chịu giải trước khi còn sống. Nên giờ phúc lâm chung là phải thọ tội và không biết mình sẽ đi về đâu.

Làm thế nào chứng minh cho khoa học thấy và người ta hiểu được người phàm có thể tu giải thoát được, khi còn sống như những bậc người xưa đã làm. **Cái này nó đòi hỏi căn cơ và duyên số của mỗi người có quyết tâm tu giải thoát không và điều kiện thứ hai là phải gặp đúng Chơn Sư.** Có nhiều người đã gặp được Chơn Sư mà không nhiệt thành thì cũng như không.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Để cho khoa học thấy và người ta hiểu tôi có thể thí dụ như vậy. Khoa học và con người chứng minh người ta có. Mà không biết con người ta bắt nguồn từ đâu. Nên khoa học vật chất không chứng minh được con người ta có cái linh hồn. Nói tới đây thì người khoa học lại u ơ, không rõ ràng thì làm sao gọi là khoa học. Nếu mà con người ta có thật thì phải tồn tại vĩnh viễn chứ, sao lại chết. Mà chết đi rồi thì khoa học không biết đi về đâu, kệ mồ nó đi đâu thì đi. Giao cho cái ông Thầy hoặc ông Cha là xong, rồi đọc vài ba câu trong kinh sách thế là xong về Thiên Đàng, về Niết Bàn. Mặc dù mình đầy tội.

Nói tới phần hồn, nói tới phần linh thiêng thì khoa học lại cụt hứng thì còn đâu là khoa học. Tới ngay cái chỗ này thì khoa học phải bó tay nên bàn giao lại cho các Thầy và Cha lãnh trách nhiệm. Liệu các Thầy các Cha có làm nổi cho mình lên Thiên Đàng như ông đã nói không. Nếu mà lên được Thiên Đàng bằng kiểu cách đó, thì Thượng Đế lập ra cảnh hỏa ngục hay địa ngục để làm gì. Cho các vị ấy đọc kinh thôi như vậy là đủ rồi khỏi cần tu chỉ cho mệt xác.

Còn người tu khổ luyện thì người ta sẽ chứng minh cho khoa học thấy con người ta có phần hồn. Nó từ siêu nhiên đến và sẽ trở về với siêu nhiên. Mà siêu nhiên đó từ đâu có. Do đấng toàn năng hình thành, đấng toàn năng đó là ai.

Đó là Thượng Đế mà tất cả các tôn giáo nào cũng hướng tâm về Ngài. Đức Phật Thích Ca và Đức Chúa Giêsu đại diện cho Ngài trên thế gian này. Thế nên tất cả mọi người và kể luôn các ngài khoa học gia minh triết nói riêng. Trước khi lâm chung họ và gia đình cũng phải cầu nguyện trước Đức Chúa và Đức Phật cho con về Thiên Đàng hoặc Niết Bàn.

Như thế thì các ông khoa học gia và người ta tin rằng có giải thoát và dựa vào tôn giáo để cầu xin. Tới đây thì rõ ràng các ngài ấy, không biết có thể giải thoát và làm sao giải thoát.

Con người ta giống như cái hình nộm, có đó rồi một ngày kia cũng phải ra đi theo cái chu trình tiến hóa của văn minh. Là phần linh hồn phải học hỏi theo chu kỳ sanh trụ hoại diệt và hồi sinh.

Hồi sinh đi đâu, đi trong cái định luật nhân quả, mắt thường và khoa học cũng thấy mà, biết mà. Để tôi chứng minh cho, là cái mới đó, là cái tân tiến đó, là cái tư tưởng mới đó, là có phải hồi sinh không.

Muốn hồi sinh trong cảnh an lành hạnh phúc, thì phải tu luyện chứ tự nhiên làm sao mà có. Cũng giống như đi học ở ngoài đời, có cố công học thì trở thành bác sĩ, kỹ sư khoa học gia.v.v. Luật bù trừ của của tự nhiên của khoa học tâm linh. Khoa học vật chất hiện giờ có là cũng nhờ tâm linh phát triển mà.

Muốn hồi sinh trong cái cảnh thoát phàm hoặc cảnh giới mà mình muốn cầu nguyện cho linh hồn của mình được siêu thoát. Mà không cần nhờ vả một ai, thì mình phải quyết chí tu luyện. Chứ cầu xin sao mà được, là mình phải hành cũng giống như những người đi trước họ đã hành thì mới thành tài.

Muốn được phần hồn mình được thanh nhẹ và giải thoát cho nhanh, chỉ có hành theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Là tự giải thoát lấy chính mình để thoát ra trong chu kỳ sanh trụ hoại diệt và hồi sinh trong tâm thức Niết Bàn hay Thiên Đàng vĩnh cửu mà mọi người đều mong ước.

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

NIẾT BÀN

Từ Thiên hóa độ Cha ban
Chân thành cảm tạ muôn vàng đức ân
Không gian bất biến siêu hình
Sanh sanh hóa hóa tạo hình thế gian
Ra cùng thế giới Đại La
Diệu thanh sáng tỏ chói chang tình Trời
Hữu duyên thiên lý tương đồng
Giữa mình đời đạo quân bình vẫn an
Con thành tâm nguyện ơn trên
Đường đi soi sáng cho người thức tâm
Phi phi tĩnh lặng siêu âm
Hữu tình như loại cảm an thức hòa
Phi bay thanh nhẹ tưởng lần
Vô không định giới hoà vào không gian
Ấy là chơn lý diệu thâm
Là mình là cảm điều lành Phật ban
Tức là đạt đạo lý không
Hữu tình tình diễn diễn bài định tâm
Tức là nhập diệt cõi không
Vô cùng sống động vô cùng cao thâm
Ấy là siêu giác diệu thâm
Là không là có có hoài không thôi
Chân thành bày giải thật tâm
Lý mình chính đại lý mình quang vinh
Truyền cho tâm pháp Di Đà
Cho thành chánh quả về ngay Niết Bàn
Người người nối gót qui y
Đời đời Phật pháp đời đời sướng vui

Kính bái

Lê Thành Lợi

Đan Mạch, ngày 04-08-2002

THIÊN ĐÀNG CẢM GIAO

Nhìn xem thế giới diễm xinh
Chiếu quang ánh sáng hương nồng Trời ban
Vi vu thánh thoát nhịp nhàn
Càn khôn xinh đẹp chan hòa tình thương
Tình thương ban trải muôn phương
Văn minh Trời Đất con người dựng nên
Dựng nên hữu cảnh hữu duyên
Duyên Trời duyên Phật duyên tình thế gian
Thế gian tình cảm giao thâm
Hòa vào các giới hòa vào vạn linh
Vạn linh linh tánh tình anh
Quay cùng vũ trụ quay cùng hóa sanh
Hóa sanh chuyển thức muôn vàng
Thiên Đàng vạn cảnh Thiên Đàng ân ban

ĐƯỜNG VỀ THIÊN QUỐC

Kính bái
Lê Thành Lợi
Đan Mạch, ngày 22-03-2003